

Jó munkáért vidám aratást

Az autóbuszok felsorakoztak, mindenki elfoglalta a helyét, izgatottan vártuk az indulást. A felkelő nap sugarai beragyogták az égboltot, a Hargitáról leáramló friss levegő kezdett életet verni belénk. Így indított útnak bennünket Gyergyószentmiklós katolikus templomának nagyharangja.

- Dícsértessék a Jézus Krisztus! - köszöntött bennünket egy határozott férfihang. Milyen csodálatos dolog, hogy Isten segítségével ismét együtt mehetünk a csíksomlyói búcsúra, hogy a határokon átívelő testvéri szeretet újfent összehozott bennünket.

- Ki ez a pap, aki ilyen szeretettel szól hozzánk? - kérdeztem gyergyói barátnőmet.

- Ő Hajdó István, Gyergyószentmiklós főesperese. Holnap ő fog a templomunkban misézni, majd hallhatod ismét, hogyan prédikál.

Van ennek a találkozásnak már vagy kilenc éve, azóta minden évben figyelemmel hallgattam őt az Isten házában az oltár előtt és az irodájában is, vagy épp az autóbuszban, amikor a búcsúra kísért bennünket. A legemlékezetesebb beszéde mégis 2005-ben hangzott el, pünkösd szombatján, fenn a kis Somlyó hegyén, amikor a csíksomlyói búcsú ünnepi szónoka volt. Akkor nemcsak székely testvéreihez intézte intő szavát, nem a hívekhez szólt csupán, hanem minden magyar emberhez, nemzetársaihoz.

Idén egy különleges helyszínen látogattuk őt meg, egy kedves kis falu, Székelylengyelfalva katolikus templomában. Ott állt előttünk ismét az a csodálatos ember, akit az Isten nagy betegségéből visszavezérelt közénk, hogy egy kis szünet után továbbra is tanítson, neveljen, cselekedjen mindannyiunk örömére.

Ott állt előttünk kissé fáradtan, de erős hittel, és mesélt nekünk. Mi pedig hallgattuk őt, mint a gyermek, amikor édesanyja legszebb meséjét hallgatja tágra nyílt szemekkel, szájátva.

„Amikor veletek találkozom, drága délvideki testvéreim, mindenekelőtt Léner atya arca jelenik meg előttem, hiszen sokat köszönhetünk neki, hogy létrejöhett Bácsstopolya és Gyergyószentmiklós között ez a hosszú, évek óta tartó testvérvárosi kapcsolat. Sajnos

őt az Úr már évekkel ezelőtt magához szólította, de emléke itt él közöttünk. Nagy tisztelője voltam, emléké azóta is őrzöm. Épp ezért, ha betegségemből felépülök, ismét elmegyek hozzátok, hogy sirja felett elmondhassak egy imát. De ma még annak is örülnöm kell, hogy egészségi állapotom megengedte, hogy veletek találkozzam. Hosszú utat tettem meg, míg ismét ide kerültem. Isten hívását a Hargita alatt, Bogárfalván kilencgyermekes családban hallottam meg. 1968. április 24-én 18 osztálytársammal együtt szentelt pap-pá boldog emlékű Márton Áron püspök atyánk a gyulafehérvári ezeréves székesegyházban. Szentelési beszédében így buzdított: «Induljatok! Feladatotok lesz az ige szolgálata, az istentisztelet és az emberek megszentelése.»

Papságom első állomáshelye Nyikómalomfalva volt, de ezzel párhuzamosan öt évig Székelylengyelfalvának is lelkipásztora voltam. Majd következett hét év Gyergyóújfaluban és huszonegy év a kedves, nyugodt kis városban, Gyergyószentmiklóson. Hogy mit tettem ez alatt az idő alatt? Testvéreimmel együtt hittem és vallottam: erdélyinek lenni több munkát és nagyobb felelősséget jelent. Ezért kértem mindig az Urat, hogy vigyázzon ránk, főleg a családokra. Erdély földjén a bölcsők ringása juttassa a világ eszébe népünk kitarató kérését, hogy értsék meg, mi nem akarunk mást, mint szeretni hitünket, szülőföldünket, anyanyelvünket. Ez minden nemzet alapvető joga. S mit tettem még? Testvéreimmel együtt várainkat, bástyáinkat javígtattuk, s amikor lehetett, újakat emeltünk. A Gyilkos-tó közelében a hegyen Kós Károly megálmodott tervét valósítottuk meg. A Szent Kristóf-kápolna a hívők adakozásából felépült és 2001 júliusában felszentelhetjük. Újabb elhatározásom ugyancsak támogatást nyert, Gyergyószentmiklóson új templom építésébe kezdtünk.

Mi napról napra tapasztaljuk, hogy az erősebb le akarja győzni a gyengébbet. A sodródó nyugati hír- és reklámözön erdélyi létünkre, értékrendszerünkre is felvéste: végkiárusítás. Mindent meg kell tennünk, hogy ne induljunk el a lejtőn. Amikor az építkezést el-

kezdtek, arra kértem az Istent, hogy addig lehessen gyergyói pap, amíg fel nem épül a Szent István-templom. Ha lassan is, de építkezésünk jó irányt vett, csak az én szívem rendetlenkedett egyre gyakrabban. S amikor a tetőszerkezet elkészült, az orvosi vizsgálatok megálljt parancsoltak. Kórházba kerültem. Budapesten nagy meglepetésemre ismerősként fogadtak. Amikor rákérdeztem, hogy honnan ismer a doktor úr, azt válaszolta, hogy ő református ugyan, de a csíksomlyói pütkösi misét a tévé előtt minden évben végigkíséri, és a 2005-ös emlékeztető szónoki beszédre még ma is emlékszik. - Köszönöm doktor úr, de tessék csak velem úgy bánni, mint a többi beteggel, nem kívánok én semmi megkülönböztetést."

(Itt kell elmondani egy érdekes adatot Hajdó atyával kapcsolatban, amiről maga az esperes úr sem tudott. A 90-es nagy fordulat után valaki összeszámolta, hogy mindazon látogatók, vendégek között, akik Hajdó atyát felkeresték, és akiket ő fogadott, több mint 500 orvos volt. De hadd idézzem tovább Hajdó atya szavait.)

„Mielőtt még elmondanám, hogy mi történt velem a kórteremben a gépek alatt, vissza kell térnem arra a téli napra, amikor a csíksomlyói kolostor házfőnöke, Asztrik atya lépett be a plébánia ajtaján. A meleg helyiségben leolvadt csizmájáról a hó, de csak azért, hogy rövid időn belül még nagyobb hópamacsok boríthassák - ugyanis Asztrik atya arra kért, menjünk fel együtt a Pricsketetőre. Gyönyörű téli utakon jártunk. A vakítóan fehér hó belepte az utat, a terepjárónk nem tudott a csúcsig jutni, de ott fenn, közel a hegycsúcs-hoz a kereszt alatt az atya elmondta, miért jött. Szeretné, ha a csíksomlyói búcsún vállalnám a szentbeszédet.

Szinte megszedültem annak a lelki tehernek a súlya alatt, ami abban a pillanatban rám szakadt. Boldogságos Szűzanyám! Miért pont reám rónál ily nagy feladatot? Válassz mást és én pütkösdi naponta imádkozom azért a kiválasztottadért, aki a szentbeszédet elmondja majd - kavarogtak fejemben a gondolatok. Asztrik atya hangja térített magamhoz. «Egy szót várunk. Nem mi, hanem a csíksomlyói Szűzanya. Neki ne mondj nemet. Az ő élete IGEN volt - meglátod segíteni fog.»

Megjelent előttem a csíksomlyói hármashalom hegye, amint árvasághoz szokott népünk jön a búcsúra, sok gondját cipelve, s az emberek keresik Szűzanyánk szívének ajtaját, hogy elé tegyék terhüket. Nem menekültem. Mint fájdalmas hegedű lassú sírása, ajkam kimondta a szót: «Legyen. Igen.»

A kórteremben gépekre kapcsoltak. A szakemberek figyelték a monitorokat, a műszerek jegyezték szívem dobogását. Élet és halál víva tusáját fejem felett. - Reménykedjünk - mondták az orvosok, s izgatott pillantásokat váltva várták a csodát. A szív működése lassulni kezdett, majd teljesen leállt. - Ez nem lehet a vég - villant át orvosom agyán, s egy gyors mozdulattal, egy hirtelen döntéssel csavart egyet a műszeren, és a sok hatására a „motor” beindult. Életben maradtam.

Gyergyószentmiklósról visszatérve éreztem, a korábbi munkatempót már nem vállalhatom. Felerősödött bennem az elhatározás: harminc év után visszamegyek Székelylengyelfalvára. Érsek úr megértéssel fogadta kérésemet.

Városomban nagy búcsúztatást szerettek volna. - Engem ne ünnepeljenek - mondtam. Búcsúzaskor a bibliát magam előtt tartva vonultunk be a szentmisére. A bibliát, azt igen, azt ünnepelhetitek. Híveim VISSZAVÁRUNK felirattal könnyek között köszöntek el tőlem. Megható volt: Huszonegy éves gyergyói küzdelmem lezárult.

Pénteki napon, szakadó esőben érkeztem kicsi falumba, Székelylengyelfalvára, a legnagyobb székely, Orbán Balázs szülőfalujába. Borús ég, eső áztatta föld, sár és pocsolva mindenütt. Ennek a jobb sorsra érdemes falunak harminc éve nem volt plébánosa. Most, hogy megérkeztem, mégsem örülnek nekem. Huszonegy év gyergyói jólét után a sötétség vár. . .

Ha a teremtő ezt az utat szánta nekem, ezt fogom jární. Kiszálltam az autóból és elindultam a templom felé. Ekkor egy fiúcska a lépcsőn ülve észrevett, talpra szökkent, a földön heverő kardvirágot kapkodva csokorba fogta, és rám köszönt: «Dicséretessék a Jézus Krisztus!»

Az erdélyi sötétségben ez a gyermek volt a fény, a remény. Rosszkedvem elszállt, boldogan léptem át a templom küszöbét. Benn a hívek arcáról lecsorduló könny jelezte, hogy Istenbe vetett hitük nem reménytelen. Harminc év után papot kapott a falu. Azt éreztem, hazajöttem.

Másnap elkezdtem a munkát. Közeledtek a választások, besegítettem a kampányba. Igaz, nem lett volna szabad, de kellett. S amikor az általam is támogatott jelöltből polgármester lett, eljött, hogy megköszönje.

- Nem úgy van az! - mondtam. - Nekem nem köszönőszavak kellene, hanem bontási engedély. A templom mellett ezt a romos házat el kell takarítani, hogy felépíthessük az új parókiát. Az újonnan megválasztott polgármester pedig még el sem foglalta helyét, máris

feladatokat kellett megoldania. Tervünkről hírt vittek Orbán Balázs külföldön élő rokonának is, aki a küldötteket meghallgatta, és hazaküldte. Nem sok idő elteltével izgatottan rohantak hozzám a hírral: «Plébános úr, tízezer euró van a számlánkon!» - Jól van, akkor most kezdjete el dolgozni!

Dolgoztam volna én is, de egyik reggel elhagyott az erőm, agyvérzést kaptam. Négy hétig feküdtem a székelyudvarhelyi kórházban. Aprószentek napján mindkét vesém felmondta a szolgálatot, kómába estem. Ennek hírére egyre több látogatóm érkezett. Orvosom a folyosón arra kérte őket, menjenek el. „Nem fogadhat esperes úr látogatókat. Hagyják őt csendben meghalni.”

Csupán bérmafiamat siettették, mert közel már a vég. Dani bármennyire is rohant hozzám, Szőkefalván kiszállt az autóból és azon a helyen, ahol egy asszony-

nak néhányszor már megjelent a Szűzanya, kezét imára kulcsolva arra kérte őt, adja vissza életem.

Bérmakeresztfiam az ágyam szélére ült, én lassan lélegezni kezdtem, beteg tekintetem felismerte őt, és orcámon a leheletnyi mosoly jelezte, újra élek. Orvosom értetlenül ült ágyam mellett. „A mi tudományunk felmondta a szolgálatot, csak a te főnököd tudhatja atyám, hogy mi történt.”

A titkot azonban én is tudtam, és megosztom most veletek. Hogy feléledtem és itt vagyok, ez azért van, mert egyszer, abban a havas tájban, ott a kereszt alatt, igent mondtam a Szűzanyának. Tanuljatok történetemből. Segítsetek, ahol tudtok, tiszteljétek az őseitektől örökölt hitet és szolgáljátok a nemzetet, hogy megértse a világ:

Nem akarunk mi semmi mást, csak élni. / Szántani, vetni és remélni. / Szántani, vetni és remélni. / Jó munkáért vidám aratást.”

Fejkendős nő, 1900 körül